

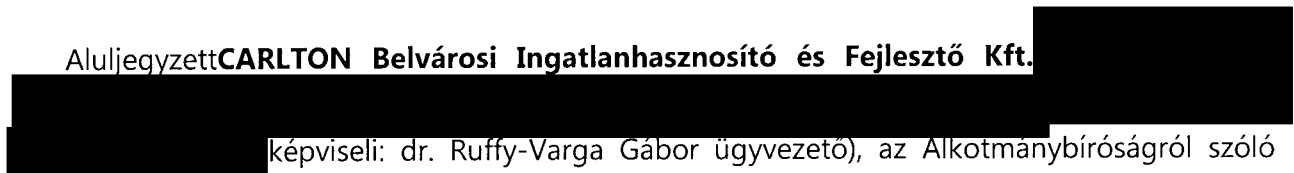
Alkotmánybíróság	
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügy szám: 10/2515-0/2015	
1015 Budapest	
Donáti u. 35-45.	
Érkezett: 2015 AUG 04.	
Példány: 2	Kezelőiroda:
Melléklet: 2x3+2 db	RJ

MISKOLCI TÁRSASÁG 1.	
Gazdasági Iroda	
Az ügy száma: 05 2013 000076	
Érkezett: 2015 JÚL. 28	
Pld.: Mell.: db	
Érkezési módja: postán /gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / aláírás:	

35

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Aluljegyzett **CARLTON Belvárosi Ingatlanhasznosító és Fejlesztő Kft.**

képviseli: dr. Ruffy-Varga Gábor ügyvezető), az Alkotmánybíróságról szóló

2011. évi CLI. törvény – a továbbiakban: Abtv. – 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kúria Gfv.VII.30.414/2014/10.** sz. határozatának alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, továbbá a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidőszámításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

A Kúria megsemmisíteni kért, felszámolási eljárás során, felülvizsgálati eljárásban hozott Gfv.VII.30.414/2014/10. sz. végzését 2015. május 26. napján kézbesítették a CARLTON Belvárosi Ingatlanhasznosító és Fejlesztő Kft. részére.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Tulajdonhoz való jog (Alaptörvény XIII. cikk(1) bekezdés: „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”)

Tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXVIII. cikk(1) bekezdés: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”)

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

A CARLTON Belvárosi Ingatlanhasznosító és Fejlesztő Kft. – a továbbiakban: Indítványozó – 2010. áprilisa és 2011. decembere között különböző összegekben kölcsönöket nyújtott az

továbbiakban: Adós – részére. Tekintve, hogy a kölcsönök visszafizetése elmaradt, az Indítványozó fizetési meghagyás kibocsátását, majd ennek jogerőre emelkedése után bírósági végrehajtás megindítását kezdeményezte az Adóssal szemben. A bírósági végrehajtó az Indítványozó követelésének biztosítására lefoglalta az Adós teljes ingó és ingatlan vagyonát.

Az Adós 2012. február 22. napjával felszámolás alá került. A felszámolási eljárására a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) ezen a napon hatályos rendelkezései az irányadók (bár a jelen ügy szempontjából releváns rendelkezések érdemben nem térnek el a hatályos szabályozástól). A megindított bírósági végrehajtás a Cstv. 38. § (1) bekezdése¹ folytán megszűnt, az Indítványozó pedig követelését szabályszerűen bejelentette az Adós felszámolási eljárásában is. Az Adós felszámolója a hitelezői igényt – hosszas egyeztetéseket követően – a Cstv. 49/D. § (1) és (3) bekezdése²

¹ Cstv. 38. § (1) Az adós ellen a felszámolás kezdő időpontjában folyamatban lévő - a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos - végrehajtási eljárásokat a végrehajtást foganatosító bíróságnak (hatóságnak) haladéktalanul meg kell szüntetni, a lefoglalt vagyontárgyakat és a befolyt, a végrehajtás költségeinek levonása után fennmaradó, de még ki nem fizetett pénzeszközöket a kijelölt felszámolóknak kell átadni. Az adós ingatlanán fennálló végrehajtási jog a felszámolás kezdő időpontjában megszűnik. A felszámoló a végrehajtói díjjegyzékben foglalt díjfelszámítás ellen külön jogszabály rendelkezései szerint végrehajtási kifogást terjeszthet elő. A bíróság a felszámolást elrendelő jogerős végzést megküldi a végrehajtást elrendelő, vagy - ha azt ismeri - közvetlenül a foganatosító bíróságnak (hatóságnak); a végrehajtást elrendelő bíróság (hatóság) a felszámolás elrendeléséről haladéktalanul tájékoztatja a végrehajtást foganatosító bíróságot (hatóságot).

² Cstv. 49/D. § (1) Amennyiben a zálogjogosult a 46. § (7) bekezdésben meghatározott befizetési kötelezettségét teljesítette - és követelése nem a 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti függő követelés -, a felszámoló a következőképpen jár el: Ha a zálogjog a felszámolás kezdő időpontja előtt keletkezett, a felszámoló a zálogtárgy értékesítése során befolyt vételárból kizárólag a zálogtárgy megőrzésének, állagmegóvásának, értékesítésének költségeit (követelésen alapuló zálogjog esetén a követelés behajtásából származó bevételből a behajtás költségeit), valamint a nettó vételár (a követelés behajtásából származó bevétel) 5%-ának megfelelő mértékű felszámolói díjat vonhatja le, a fennmaradó összeget pedig haladéktalanul az értékesített zálogtárgyat terhelő, zálogjoggal biztosított követelés kielégítésére köteles fordítani, több jogosult esetén a Ptk. 256. § (1) bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend figyelembevételével. A felszámolót az említett felszámolói díjból 4% illeti meg (magnövelve az általános forgalmi adó összegével), a

szerint, biztosított követelésként igazolta vissza, bár alacsonyabb (766 413 416,-Ft és járulékaik)összegben, mint ami a jogerős fizetési meghagyásban szerepelt, és amelyre a végrehajtás indult. Az Indítványozó ezt a felszámolói intézkedést csak azért fogadta el, mert a még kisebb összegben visszaigazolt követelés teljes megtérülésének valószínűsége is igen csekély.

A Cstv. 49/D. §-ába sorolt biztosított hitelezői igénnyel az Indítványozón kívül

– akik követeléseiket a felszámolást követően, engedményezés útján szerezték –, továbbá Tiszaújváros Önkormányzata (3580 Tiszaújváros, Bethlen G. út 7.) rendelkeznek, összesen mintegy 500 millió forint összegben. Az Indítványozó követelése a Cstv. 49/D. § (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrendben a biztosított követelések között az utolsó ranghelyen áll.

Az Adós vagyona egy pelletgyár (telephely, építmények, speciális gépek és berendezések stb.), amely számottevő piaci értékkel csak komplex termelő egységként bír. Az Adós felszámolója ennek megfelelően a teljes vagyon értékesítését öt nyilvános pályázaton kísérelte meg, de ezek a kísérletek nem jártak eredménnyel. Az Adósnál működő hitelezői választmány ezt követően kezdeményezte, hogy a felszámoló a vagyont a Cstv. 49/A. § (5)³ bekezdése szerint a biztosított követeléssel rendelkező hitelezőknek ajánlja fel megvásárlásra. A felszámoló a biztosított hitelezőket fel is hívta nyilatkozattételre, ismertetve a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, továbbá hogy mely hitelezők és milyen sorrendben élhetnek a vásárlás lehetőségével. A felhívásra az azonos tulajdonosi körbe tartozó

(együttesen) érvénytelen ellenajánlatot tettek, míg az Indítványozó érvényes és eredményes nyilatkozattal az eladási ajánlatot elfogadta.

Kft.eközben – értesülve arról, hogy az Indítványozó is jogosult az ajánlattételre – az Indítványozó követelésének besorolását kifogással támadta meg.

fennmaradó összeget a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala részére juttatja el, amely azt elkülönítetten kezeli, és az 59. § (5) bekezdése szerinti kifizetésekre használja fel.

Cstv. 49/D. § (3) A zálogjoggal biztosított követelésekkel azonos elbírálás alá esik az a követelés, amely kizárólag a zálogtárgyból történő kielégítés tűrésére irányul (dologi kötelezettség, önálló zálogjog), valamint az a követelés is, amelynek végrehajtására az ingóságot lefoglalták, illetve a végrehajtási jogot a felszámolás kezdő időpontjáig [28. § (2) bekezdés e) pont] bejegyezték. Ez utóbbi követeléseknek a kielégítési sorrendben elfoglalt helyét az ingóság lefoglalásának időpontja, illetőleg a végrehajtási jog bejegyzésének időpontja szerint kell megállapítani.

³Cstv. 49/A. § (5) A (4) bekezdésben foglaltakat követő újabb sikertelen pályázat esetén - a hitelezői választmány [választmány hiányában az annak létrehozására az 5/A. § (4) bekezdése szerint jogosult hitelezők] egyetértésével - a felszámoló a pályázat harmadik megismétlése helyett a vagyontárgyat becsértéken az azt igénylő - a vagyontárgyra vonatkozóan zálogjoggal rendelkező - zálogjogosult hitelezőnek értékesíti oly módon, hogy több igénylő esetén a Ptk. 256. § (1) bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend irányadó. A tulajdont szerző zálogjogosult a szerződéskötést követő 15 munkanapon belül köteles megfizetni a felszámoló költségeit és díját, továbbá a vételár és a követelése közötti különbözetet. A felszámoló díjának mértékére, a díjból a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala által vezetett számlára történő átutalásra, a díjból történő levonásnak a mértékére és annak elszámolására a 49/D. §-ban foglaltakat kell alkalmazni.

A kifogást első fokon elbíráló Miskolci Törvényszék a 7.Fpkh.05-2013-000076/21. sorszámú végzésével az Indítványozó hitelezői igényének besorolását megsemmisítette, és új intézkedésként annak ismételt besorolását írta elő. Az Indítványozó fellebbezése nyomán másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla az Fpkhf. III.30.549/2014/2. sz. határozatával az elsőfokú végzést megváltoztatta, és [REDACTED] Kft. kifogását elutasította (érdemét tekintve amiatt, mert a [REDACTED] egy, a kielégítési rangsorban mögötte álló hitelező követelésének besorolását támadta).

A jogerős végzés ellene a [REDACTED] Kft. nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban hozta meg a jelen beadvánnyal támadott Gfv.VII.30.414/2014/10. sz. határozatát, amelyben ugyan a jogerős végzést hatályában fenntartotta, de egyben olyan – az eljárás további menetét érintő – iránymutatást tett, amellyel álláspontunk szerint megsértette az Indítványozó tulajdonhoz való jogát (Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés), továbbá a tisztességes eljáráshoz való jogát (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés).

A Kúria döntésének sérelmezett része a következő:

„Ha ugyanis a zálogjoggal rendelkező hitelező meg kívánja vásárolni az adós vagyontárgyát (zálogtárgyat), úgy a megállapított becsérték (jelen esetben 802 123 308 Ft) alapján az alábbiak szerint történhet az elszámolás:

1) Elsődlegesen le kell vonni a felszámoló által közölt értékesítési költséget és a felszámoló díját, s ezt annak a zálogjogosult hitelezőnek, aki megvásárolja a vagyontárgyat, ki kell fizetnie a felszámoló részére.

2) A fennmaradó vételárat figyelembe véve a vevőnek az őt megelőző zálogjogosult hitelezők zálogjoggal biztosított (Cstv. 49/D. §-ba sorolt) követelését teljes mértékben kielégítő összeget be kell fizetnie a felszámolási vagyona.

3) Ezt követően a saját követelését beszámíthatja a vételárba.

4) Ha a becsértéket ezzel sem merítette ki teljes mértékben, akkor a becsérték teljes összege erejéig a sorrendben utána következő zálogjoggal biztosított hitelező követelésének kielégítésére elegendő összeget is be kell fizetnie vételárként, illetve – amennyiben nincs őt követő zálogjoggal biztosított hitelezői igény – ez az összeg a nem biztosított hitelezői igények kielégítésére kerül felhasználásra az adós felszámolás hatálya alá eső vagyonaként.

Nincs tehát lehetőség arra, hogy az ötödik helyen rangsorolt zálogjogosult hitelező megszerezze a vagyont anélkül, hogy az őt megelőző zálogjogosult hitelezők teljes követelését ki ne egyenlítette volna. A Kúria a BH 2014/10/311. számon közzétett Gfv.VII.30.280/2013/4. számú végzésében részletesen kifejtette ezzel kapcsolatos álláspontját.”

A Kúria fent idézett döntése szerint tehát az Indítványozó csak akkor szerezheti meg az Adós vagyonának tulajdonjogát, ha a rangsorban előtte álló zálogjogosultakat kielégíti, függetlenül

attól, hogy e zálogjogosultak a vagyont átvenni nem kívánják, illetve hogy az Indítványozó biztosított követelésének értéke a vagyon értékét meghaladja.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

A Cstv. kérdéses, 49/A. § (5) bekezdésének releváns rendelkezése szerint: **„A tulajdont szerző zálogjogosult a szerződés kötést követő 15 munkanapon belül köteles megfizetni a felszámoló költségeit és díját, továbbá a vételár és a követelése közötti különbözetet.”** A törvényben tehát semmiféle utalás sincs arra, hogy a zálogjogosultnak a felszámoló költségein és díján, illetve a vételár és a követelése közötti esetleges különbözet megfizetésén túl bármilyen egyéb fizetési kötelezettsége, vagy tulajdonszerzésének bármely egyéb feltétele merülhetne föl. Ehhez képest a Kúria a jelen beadvánnyal támadott határozatában **további feltételeket állapított meg a zálogjogosult tulajdonszerzéséhez** (nevezetesen a sorrendben előtte álló jogosultak kielégítésének kötelezettségét).

A Kúria jelen ügyben nem határozta meg a sérelmezett rendelkezések indokait, hanem ezzel kapcsolatosan a BH2014. 311. sz. alatt közzétett eseti döntésében foglaltakra utalt. A hivatkozott eseti döntés szerint *„azért nem tartalmazza a Cstv. 49/A. § (5) bekezdése a tulajdont szerző zálogjogosult kötelezettségei között az őt megelőző zálogjogosultak igénye kielégítésének kötelezettségét, mert ez a régi Ptk. szabályaiból következik [régii Ptk. 256. § (1) bekezdése⁴, új Ptk. 5:118-5:122. §⁵].”*

⁴Régi Ptk. 256. § (1) A kielégítési jogot – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a zálogtárgyra az elzálogosítás után szerzett jogok nem érintik. Ha ugyanazt a zálogtárgyat több zálogjog terheli, törvény eltérő rendelkezésének hiányában a kielégítés joga a jogosultakat zálogjoguk keletkezésének sorrendjében (rangsor) illeti meg.

⁵Új Ptk. 5:118. § [A zálogjog megalapításához kötődő rangsor elve]

Ha ugyanazt a zálogtárgyat több zálogjog terheli, a kielégítési jog a zálogjogosultakat a zálogjogok alapításának a sorrendjében illeti meg.

5:119. § [A zálogtárgy helyébe lépő vagy a zálogfedezet kiegészítésére adott tárgyon fennálló zálogjog ranghelye]

A zálogtárgy helyébe lépő vagy a zálogfedezet kiegészítésére adott vagyontárgyon - hacsak azt egyéb zálogjogok nem terhelik - a zálogjog az eredeti zálogtárgyon alapított zálogjog ranghelye szerint áll fenn.

5:120. § [A hitelbiztosítéki nyilvántartásba bejegyzett zálogjog tárgyainak változása]

Ha a hitelbiztosítéki nyilvántartásba bejegyzett zálogjog tárgya több, körülírással meghatározott vagyontárgy, az egyes dolgok, jogok és követelések változása a zálogjog ranghelyét nem érinti.

5:121. § [A rendelkezési jog korábbi jogosultja által alapított zálogjog]

A hitelbiztosítéki nyilvántartásba bejegyzett zálogjog tárgya felett a rendelkezési jog korábbi jogosultja által alapított zálogjog megelőzi azt a jelzálogjogot, amelyet e zálogjogot megelőzően alapítottak, de - a rendelkezési jog hiányában - csak ezt követően jött létre.

5:122. § [A zálogtárgy megszerzését biztosító zálogjog elsőbbsége]

Az eladónak az ingó zálogtárgy vételára iránti vagy a hitellezőnek az ingó zálogtárgy tulajdonjoga megszerzéséhez nyújtott kölcsön visszafizetése iránti követelését biztosító jelzálogjog megelőzi a vevő vagy az adós által korábban alapított jelzálogjogokat, ha a zálogtárgy átruházása előtt

a) a zálogjogot bejegyzik a hitelbiztosítéki nyilvántartásba; és

Az Indítványozó álláspontja szerint viszont egyrészt sem a régi, sem az új Ptk. rendelkezéseiből nem következik, hogy egy zálogjogosultnak bármikor is ki kellene elégítenie a rangsorban előtte álló jogosultakat (hanem csupán túrnie kell, hogy a rangsorban előtte álló jogosult őt megelőzően kapjon kielégítést, ha kielégítésre egyáltalán sor kerül). Másrészt a Ptk. a Cstv.-nek nem mögöttes joganyaga: a Ptk. szabályai csak annyiban alkalmazhatók, amennyiben azokat a Cstv. külön, maga felhívja (mint pl. 12. § (2) bekezdés, 13. § (4) bekezdés, 38. § (5) bekezdés, 40. § (1) és (4) bekezdés, 49/D. § (1) és (2) bekezdés, 57. § (1) bekezdés stb.). Ezen felül a Cstv. maga is határoz meg a zálogjogra vonatkozóan speciális, a Ptk. szabályaitól eltérő rendelkezéseket (11. § (2) bekezdés, 37. § (1) bekezdés, 38. § (4)-(5) bekezdés, 44. § (1) bekezdés, 49/D. §, 56. § (3) bekezdés, 57. § (1) bekezdés, 58. § (5) bekezdés stb.) Nem utolsósorban ilyen speciális rendelkezés maga a Cstv. 49/A. § (5) bekezdése is. (A jogviszonyra még irányadó régi Ptk. 256. § (1) bekezdése kifejezetten tartalmazza is, hogy az ott írtak csak törvény eltérő rendelkezése hiányában alkalmazhatók.)

A Kúria álláspontja azért sem lehet helytálló, mert a Cstv. 38. § (4) bekezdésének⁶ első mondata folytán a zálogjog a vagyon értékesítésével (jelen ügyben az eladási ajánlat Indítványozó általi elfogadásával) megszűnik, vagyis a korábbi zálogjogosultaknak már nincs a Ptk.-ra alapítható igénye, hanem kielégítést csak a felszámolási eljárás keretei között, a Cstv. szabályai szerint kereshetnek. Az Indítványozó véleménye szerint a Kúria így csak formálisan maradt a jogértelmezés, illetve -alkalmazás keretei között, valójában viszont jogot alkotott.

A Cstv. kérdéses, 49/A. § (5) bekezdése álláspontunk szerint olyan **imperatív norma**, amelynek – figyelemmel a t. Alkotmánybíróság gyakorlatára is (34/2014. (XI. 14.) AB határozat, 8/2014. (III. 20.) AB határozat) – feltétlenül érvényesülnie kell az adott tényállások mellett. A feltétlen érvényesülés követelményétől legfeljebb csak olyan jogelvek érdekében és keretei között lehetne eltérni, amelyek vagy közvetlenül az Alaptörvényből fakadnak, vagy azoknakvalamely külön jogalkotói aktus folytán kell alkalmazást nyerniük.

Jelen ügyben viszont a Kúria a legkevésbésem valamely jogelvet alkalmazott, hanem önkényes és alapvető módon megváltoztatta egy imperatív jogszabály rendelkezéseit, **megsértve ezzel a jogállamiság alkotmányos alapértékét**(Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés), **ahatalmi ágak elválasztásának elvét**(Alaptörvény C) cikk (1) bekezdés), továbbá **a bíróságok jogértelmezési tevékenységével kapcsolatos alkotmányos követelményeket** (Alaptörvény 28. cikk), egyúttal pedig az Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait is.

b) a zálogjogosult írásban értesíti a zálogjog megalapításáról azokat a korábbi zálogjogosultakat, akiknek a jelzálogjoga, a zálogkötelezett tulajdonába kerülése esetén, kiterjed az új zálogtárgyra.

⁶ Cstv. 38. § (4) (4) Az adós ingatlanán és egyéb vagyontárgyain fennálló elidegenítési és terhelési tilalom a felszámolás kezdő időpontjában, a visszavásárlási és vételi jog, valamint a zálogjog a vagyontárgy értékesítésével megszűnik. Ha a visszavásárlási vagy a vételi jog jogosultja a felszámolás kezdő időpontja után a vagyontárgyat egyoldalú nyilatkozattal megvásárolja, az adóssal szemben beszámítással nem élhet. A szükségessé vált törlést az ingatlan-nyilvántartásban - a felszámoló által megküldött értékesítési jegyzőkönyv vagy adásvételi szerződés alapján - az ingatlanügyi hatóság, illetve a jelzálogjogot nyilvántartó más szervezet végzi.

Az Indítványozó álláspontja szerint egyébként a Kúria által megfogalmazott szabályozás akár „igazságosabbnak” is tekinthető, mint a ténylegesen hatályos rendelkezések, azonban alkotmányos keretek között nincs arra mód, hogy az „igazságtalanságot” a jogalkalmazás a normaszöveg de facto megváltoztatásával küszöbölje ki.

A t. Alkotmánybíróság több határozatában (15/2014. (V. 13.) AB határozat, 3091/2015. (V. 19.) AB határozat, 3024/2015. (II. 9.) AB határozat stb.) úgy foglalt állást, hogy a **tulajdoni várományost is megillesheti ugyanaz a jogvédelem**, mint a valódi tulajdonost. Hasonló következtetés vonható le az Emberi Jogok Európai Bíróságának pl. a Lánchíd Hitel és Faktor Zrt. kontra Magyarország ügyben hozott döntéséből (40381/05. sz., utalással többek között a Fedorenko v. Ukraine, no. 25921/02, és a Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH v. the Netherlands, Series A no. 306-B ügyekre).

Az Indítványozó és az Adós között – a felszámoló által tett értékesítési ajánlat elfogadásával – a jogviszonyra irányadó régi Ptk. 213. § (1) bekezdése⁷ szerint a kötelelem létrejött, a Ptk. 198. § (1) bekezdésére⁸ figyelemmel az Indítványozónak tulajdoni várománya keletkezett az Adós vagyonára vonatkozóan.

A Kúria ebbe a jogviszonyba avatkozott be, mégpedig olyan módon, amellyel az Indítványozó **várományosból valódi tulajdonossá válását megghiúsította**, hiszen az Indítványozót a tulajdonjogért terhelő ellenszolgáltatás összegét mintegy 500 millió forinttal felemelte ahhoz képest, amit az Indítványozó a kötelemben lépésekor vállalt, és amellyel bármely gondossági mérce szerint is számolnia lehetett. A tulajdonjogba, illetve a javak békés élvezetének lehetőségébe történt bírói beavatkozás így álláspontunk szerint olyan mértékű volt, ami szükségessé teszi az alkotmányos jogvédelmet.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a hivatkozott, Lánchíd Hitel és Faktor Zrt. kontra Magyarország ügyben úgy foglalt állást, hogy a magyar bíróságoknak az a jogértelmezése, amely a jogosult igényét ellehetetlenítette, megsértette az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét.⁹ Az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint tehát – az Alaptörvény által is védett – **tulajdonhoz való jog sérelme pusztán a helytelen bírói jogértelmezés útján is megvalósulhat**. Jelen ügyben a Kúria eljárása bármely megközelítésben is legalább helytelen jogértelmezés, de az Indítványozó álláspontja szerint ennél lényegesen többről, nevezetesen alapjogokat is sértő bírói jogalkotásról van szó.

⁷ Ptk. 213. § (1) A szerződés jelenlevők között abban az időpontban jön létre, amikor az ajánlatot elfogadják, távollevők között pedig akkor, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik.

⁸ Ptk. 198. § (1) A szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

⁹ Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikk: Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tisztelgetben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

A t. Alkotmánybíróság számos határozatában (19/2015. (VI. 15.) AB határozat, 8/2015. (IV. 17.) AB határozat, 36/2014. (XII. 18.) AB határozat, 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, 3/2014. (I. 21.) AB határozat stb.) foglalkozott a tisztességes eljárás követelményével, leszögezve, hogy az *„egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni.”*

Az Indítványozó álláspontja szerint jelen ügyben a Kúria eljárása a tisztességesség kritériumainak több vonatkozásban sem felel meg.

Eleve nem tekinthető tisztességesnek egy olyan eljárás, amely az **Alaptörvény** (alapjogként nem definiált) **rendelkezéseit is sérti**, így jelen esetben az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését, C) cikkének (1) bekezdését, továbbá a 28. cikkét.

Sérült az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga azzal is, hogy a Kúria **jogalkalmazás helyett jogot alkotott**, az Indítványozó tulajdonszerzéséhez a **jövőre nézve olyanfeltételeket írt elő**, amelyek a törvényben nem szerepelnek, abból a józan ész szabályai szerint nem vezethetők le, a jogviszony alanyai számára nem voltak ismertek és ismerhetők (így még a kifogást benyújtó Pércsi 37 Ingatlanforgalmazó Kft. számára sem, hiszen különben a kifogást sem nyújtotta volna be). Az Indítványozó a kötelemben a törvény szövegének ismeretében lépett be, amelyet – a Kúria számára is nyilvánvaló módon – mind az érintett felek, mind az addig eljáró bíróságok az Indítványozóval azonosan értelmeztek. Ehhez képest a kötelemben feltételeit a Kúria az Indítványozóra nézve úgy változtatta meg egyoldalúan és súlyosan hátrányosan, hogy a kötelemből való szabadulás, vagy a kötelemben módosításának lehetőségét nem biztosította. Ez a fajta visszamenőleges jogalkalmazás álláspontunk szerint akkor is sértene a tisztességes eljáráshoz való jogot, ha egyébként megalapozott lenne.

Sérült a tisztességes eljáráshoz való jog azzal is, hogy a Kúria elsősorban **nem az eljárásba vitt jogokat és kötelezettségeket** (vagyis a kifogásban foglaltakat, illetve a kifogást benyújtó eljárási legitimációját) **bírálta el**, hanem érdemi döntését egy olyan körülményre alapította, amely kapcsán a felek álláspontjukat nem fejtették ki, vagyis sérült a „fegyverek egyenlőségének” követelménye is.

Az Indítványozó nem a hivatkozott határozat tartalmi felülvizsgálatát kéri, mivel nem azt állítjuk, hogy a Kúriának a létező jogszabályokat kellett volna másként értelmeznie és alkalmaznia. Az Indítványozó álláspontja szerint a Kúria nem létező jogszabályi rendelkezést alkalmazott, amely jóval túlmutat a bármely jogrendszer szükségszerű velejáráját képező bírói tévedés esetkórén. Ezzel összefüggésben véleményünk szerint **alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés lehet** a bírói tévedés és a bírói önkény, illetve ezek következményeinek elhatárolása, így jelen panaszunk az Abtv. 29. § második fordulata alapján is befogadást nyerhet.

5. *Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:*

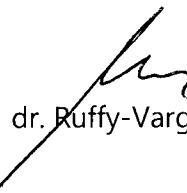
Tekintve, hogy a támadott határozatot a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozta, azzal szemben további jogorvoslati lehetőség nincs.

6. *Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:*

Az ügyben egyéb eljárás nincs folyamatban, ilyen kezdeményezésére nem került sor.

Kelt: Budapest, 2015. július 24.

Indítványozó képviseletében:
CARLTON BELVÁROSI KFT

dr. Ruffy-Varga Gábor ügyvezető

Mellékletek:

- a Miskolci Törvényszék a 7.Fpkh.05-2013-000076/21. sz. végzése
- a Debreceni Ítéltábla az Fpkhf. III.30.549/2014/2. sz. végzése
- a Kúria Gfv.VII.30.414/2014/10. sz. végzése
- nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról